

Preek – Pasen 2014 OLK /Ez 37/Paasevangelie: “Gij die weet”

Gemeente,- Wat is er gebeurt, toen? Wat hebben ze ervaren, de vrouwen die met Jezus mee waren getrokken door het halve land,- die hem hebben zien omgaan met mensen op een ongekend intieme en daarin ziel-genezende wijze, - die hem hebben zien lijden aan de hardheid van de harten, - die hem hebben horen smeken om een genadevolle blik op alles wat onaf is in mensen: gebroken en verwond... - die hem in boeien hebben gezien, gezeseld en belachelijk gemaakt, gemarteld en gedood en begraven... ---

Wat hebben zij ervaren, de vrouwen bij dat graf, ... dat uit **die** ervaring ... een beweging kon ontstaan - die de geschiedenis zou ingaan, - die kerk zou worden, - die als verhaal de wereld zou veranderen en de mensen; generatie op generatie, duizenden jaren lang... - en die tot op de dag van vandaag mensen verandert: vernieuwt, geneest, bevrijdt en heel - ja heilig maakt... ?

Ik denk, dat hun ervaring niet veel anders is dan die, die een ieder ondervindt, ook nog vandaag, ... een ieder die zich geheel durft toe te vertrouwen aan de kracht van de liefde voor mensen, voor de schepping en de schepselen... --- Want **daar** is het mee begonnen, het verhaal van Pasen. Niet bij het graf pas! Veel vroeger al:

Bij de oude verhalen van Israel over de zin en oorsprong en de bezieling van het bestaan: De wereld en wij mensen: Geboren uit Gods liefde, uit Gods adem en uit Gods liefdevolle kus, - die doodse materie, - die stof van de aarde, - die uitgedroogde beenderen tot mens-zijn bezielt... Dat zijn de geloofsbeelden die vanuit de Schrift ook Jezus zelf ooit hebben aangezet om zijn menselijke weg te gaan: Een weg die deze liefde zou vertolken, die Gods naam, Gods liefde, Gods barmhartigheid en genade in tastbare en ervaarbare menselijkheid zou verbeelden: Beeld en gelijkenis. Die gepraktiseerde menselijke, goddelijke liefde van de man uit Nazareth: Zij is het, die ook de vrouwen heeft verandert. Zij zijn niet dezelfde meer, wanneer ze naar het graf toe trekken. Hun weg met Jezus heeft hen van binnenuit vernieuwt, heeft in hen dezelfde liefde weten te wekken die van Hem uitging: Gods diepste naam: **“Ik ben er voor jou, ik ben jou altijd liefdevol nabij”** - die naam is ook in hen gaan klinken en leven.

En zo,- als vernieuwde, nieuw geboren mensen gaan zij naar het graf toe! Om af te sluiten wat reeds nieuw begonnen is in hen. Om eer te bewijzen en liefde aan het lichaam van een mens, in wie Gods liefde hen zo wonderlijk nabij is gekomen... Zij kopen balsem om te zalven, om te strelen nog een laatste keer het lichaam... - wetende om de bijzondere ervaring

die een mens in het geloof kan maken, wanneer wij een lichaam strelen dat tot ons van liefde spreekt zelfs nog in de dood.

En dan vertaalt zich die ervaring in taal: **“Niet hier is hij”**

Ze horen het en voelen het, en toch schrikken ze ervan... Zo als wij mensen schrikken, wanneer wij raken aan de grens van dood en leven en beseffen, dat die grens - een brug is die twee wijzen van bestaan verbindt... - een brug die steunt op pijlers van geloof, - een brug waarvan de weg geplaveid is door geleefde en ervaren liefde...

“Niet hier is hij”... “Wat zoekt gij hem temidden van de doden? De levende, hij leeft!”

Het klinkt in hen, - klinkt als een stem van binnen en van buiten tegelijk: hen toegesproken. --- Is het toeval dat zij menen in die stem de TUINMAN te herkennen... God zelf die van oerbegin, - al in het paradijs - in de koelte van de avondwind door de tuin van Eden wandelde... De tuin waar in de mens en zijn geliefde Gods eigen liefdesverhaal voor het eerst gebroken werd door wat “verantwoordelijkheid” door wat “voor schuld en falen aansprakelijk menselijk bestaan” zou gaan heten...

“Waarom huil je” vraagt de tuinman. En in hen is het antwoord al aanwezig: **“Niet hier is hij, niet bij de doden”**, maar bij en in een ieder die zich door zijn liefde heeft laten raken en laat raken om zelf deel uit te maken van Gods verhaal, dat leven doet en adem geeft aan ademlozen en aan hen, die levende de dood verkiezen boven de pijnlijke zaligheid van een bestaan waarin de dood gebroken is en leven bloeit uit alle levens van mensen zo als ik en jij... ---

Ze schrikken, panisch, sprakeloos, vertellen niets aan niemand, van wat hen overkomt aan geloof... Hoe spreek je ook over zoiets, zo'n ervaring? Hoe vind je beelden die het tastbaar maken? Hoe vindt je een taal om te vertellen en te zingen en te zwijgen en te bidden over en vanuit de geloofservaring dat de liefde in Christus de dood heeft overwonnen en overwint? Hoe deel je het, met de wereld, met je vrienden, met je liefste,...

Hoe deel je het vertrouwen, - dat in een menselijk bestaande dood géén eindpunt zet, maar nieuw begin?

Hoe deel je met anderen het besef - dat doodse structuren niet het laatste woord hebben over het leven van mensen, - dat leven meer en anders is dan ademen, eten, slapen, werken, ... ja meer dan lichaam! ---

DOOR ER VAN UIT TE DELEN! --- Doordat het hand en voet krijgt, dat vertrouwen, en doordat het zich vertaalt - in tastbare liefde, voor wie naar liefde snakt, - in brood, dat voedt wie hongert naar een rechtvaardige samenleving... **Dat** is het verhaal dat vanuit Pasen de

wereld heeft verandert en verandert in een ieder van ons. Het is het verhaal van één die levend is, *de levende*, zo tastbaar, dat wij hem kunnen proeven in brood en wijn en in de liefde die wij elkaar gunnen. Als dat niets is dat een mens - doet zingen van licht en van glorie - doet dansen, de dans van Mitswah, de dans van het zijn voor elkaar..., Als dat het niet is, dan weet ik het niet... Gezegende Pasen, in die zin, vernieuwende Pasen, tot in de kleine en grote structuren van politiek en samenleving. Moge zo'n Pasen van ons uitgaan: als beweging van leven, als Evangelie dat van de wereld een plaats maakt voor mensen om te groeien naar het licht, ver voorbij een doods bestaan. Vandaag en alle dagen. AMEN